

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 444/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Marinou Řeřichovou, PhD., Mierová 2529/87, Humenné, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na obhajobu zaručeného v čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 9/2016 a jeho uznesením z 5. apríla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. mája 2016 doručená sťažnosť [REDACTED]

(ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namietala porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na obhajobu zaručeného v čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 9/2016 a jeho uznesením z 5. apríla 2016.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľke bolo uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Humennom odboru kriminálnej polície, 1. oddelenia vyšetrovania (ďalej len „vyšetrovateľ Policajného zboru“) pod ČVS: ORP-470/1-VYS-HE-2015 z 18. októbra 2015 podľa § 206 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) vznesené obvinenie pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) spáchaného spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona.

3. Keďže v tom čase bola sťažovateľka mladistvou (dôvod povinnej obhajoby), sudca pre prípravné konanie Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) opatrením pod sp. zn. 0 Tp 512/2015 zo 17. októbra 2015 ustanovil sťažovateľke za obhajcu [REDAKOVANÉ]. Otec sťažovateľky [REDAKOVANÉ] ako jej zákonný zástupca (ďalej len „otec sťažovateľky“) však 19. októbra 2015 predložil v jej trestnej veci okresnému súdu *„Žiadosť o ustanovenie obhajcu podľa § 40 ods. 2 Trestného poriadku“* s tým, že *„z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov na úhradu trov obhajoby... požiadal o ustanovenie obhajkyne JUDr. Martiny Řeřichovej PhD..., voči ktorej má absolútnu dôveru. Sudca pre prípravne konanie predloženej žiadosti nevyhovel.“*

4. Sťažovateľka poznamenala, že vyšetrovateľ Policajného zboru po vznesení obvinenia bol povinný poučiť ju o tom, že podľa § 37 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku musí mať obhajcu už v prípravnom konaní a zároveň jej určiť lehotu na jeho zvolenie.

Vyšetrovateľ Policajného zboru však „*túto skutočnosť opomenul, a bez toho, aby sťažovateľovi umožnil vykonávať svoje zákonom garantované práva – právo zvoliť si obhajcu, požiadal sudcu pre prípravné konanie, aby tento ustanovil obhajcu z úradnej moci*“.

5. Za nezákonný a porušujúci jej základné práva považuje sťažovateľka postup okresného súdu, ktorý spočíval v tom, že deň po vznesení jej obvinenia jej otec „*požiadal... o ustanovenie obhajkyne... podľa § 40 ods. 2 Trestného poriadku, ktorú sťažovateľovi v zmysle § 37 ods. 1 Trestného poriadku ako osoba oprávnená podľa § 39 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku zvolil. Táto žiadosť rešpektovaná nebola a sudca pre prípravné konanie počas lehoty na zvolenie obhajcu (ešte pred vznesením obvinenia dňa 17. 10. 2015) sťažovateľovi z úradnej moci ustanovil obhajcu [REDACTED]*“.

6. Otec sťažovateľky 13. novembra 2015 predložil okresnému súdu „*písomné Vyjadrenie k zamietnutiu žiadosti o ustanovenie obhajcu podľa § 40 ods. 2 Trestného poriadku zo dňa 19. 10. 2015, v ktorom požiadal... o zrušenie ustanoveného obhajcu [REDACTED] a o ustanovenie obhajkyne JUDr. Martiny Řeřichovej, PhD*“.

7. Podaním 8. decembra 2015 otec sťažovateľky opätovne predložil okresnému súdu „*Žiadosť o ustanovenie obhajcu podľa § 40 ods. 2 Trestného poriadku, v ktorej uviedol, že osobne navštívil ustanoveného obhajcu [REDACTED]... a oznámil mu, že nemá voči nemu dôveru a preto nechce, aby sťažovateľa zastupoval.*“ Znovu požiadal okresný súd o zrušenie ustanoveného obhajcu [REDACTED] a o ustanovenie obhajkyne JUDr. Martiny Řeřichovej, PhD.

8. Okresný súd (sudca pre prípravné konanie) následne opatrením sp. zn. 0 Tp 512/2015 z 15. decembra 2015 zrušil skoršie opatrenie sp. zn. 0 Tp 512/2015 zo 17. októbra 2015, ktorým bol sťažovateľke ustanovený ako obhajca [REDACTED], a zároveň jej ustanovil za obhajkyňu advokátku JUDr. Martinu Řeřichovú, PhD.

9. Po skončení vyšetrovania 16. decembra 2015 a po preštudovaní vyšetrovacieho spisu bola trestná vec sťažovateľky predložená Okresnej prokuratúre Humenné (ďalej len „okresná prokuratúra“), ktorá 28. decembra 2015 podala okrem iných aj na sťažovateľku obžalobu pod č. k. 1 Pv 521/15/7702-21.

10. Prostredníctvom obhajkyne JUDr. Martiny Řeřichovej, PhD., podala sťažovateľka 12. januára 2016 okresnému súdu „*Návrh na odmietnutie obžaloby a vrátenie veci prokurátorovi podľa § 244 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku z dôvodu závažných procesných chýb, najmä z dôvodu porušenia práva na obhajobu*“ v prípravnom konaní. Za porušenie považovala sťažovateľka aj zásadu kontradiktórnosti konania, ktorá má byť „*v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva realizovaná formou krížového výsluchu už v prípravnom konaní. Vyšetrovacie úkony urobené v rámci prípravného konania svojou závažnosťou spochybňujú legalitu a legitímnosť celého prípravného konania a v konečnom dôsledku spochybňujú oprávnenosť postavenia sťažovateľa ako obvineného pred súdom. Zistenie závažných procesných chýb, najmä porušenie práva na obhajobu, je dôvodom na odmietnutie obžaloby a vrátenie veci prokurátorovi.*“.

11. Na základe návrhu sťažovateľky okresný súd uznesením č. k. 2 T 200/2015-219 z 10. februára 2016 podľa § 241 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku odmietol obžalobu okresnej prokuratúry, a to „*najmä ohľadne obžalovanej ml. [REDAKOVANÉ], nakoľko súd zistil závažné procesné chyby, a to najmä porušenie práva na obhajobu*“.

12. Proti uzneseniu okresného súdu z 10. februára 2016 prokurátor okresnej prokuratúry zahlásil do zápisnice o verejnom zasadnutí sťažnosť, na základe ktorej krajský súd napadnutým uznesením č. k. 2 To 9/2016-226 z 5. apríla 2016 podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil napadnuté prvostupňové rozhodnutie a uložil okresnému súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

13. Podľa slov sťažovateľky „*Krajský súd v Prešove vyslovil právny názor, že nedošlo k porušeniu zákona, resp. práva na obhajobu sťažovateľa ako obvineného.*“.

14. Sťažovateľka s rozhodnutím súdu druhého stupňa nesúhlasí a zastáva názor, že „*postupom orgánov činných v trestnom konaní a súdu došlo k porušeniu*“ jej „*základných práv..., a to k porušeniu práva na obhajobu, ktoré je garantované Ústavou SR a samotným... Trestným poriadkom*“.

15. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu a právo na obhajobu vyplývajúce z čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 50 ods. 3 Ústavy SR Uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 2 To/9/2016-226 zo dňa 05. 04. 2016 a konaním, ktoré mu predchádzalo, porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 2 To/9/2016-226 zo dňa 05. 04. 2016 sa zrušuje a vec sa Krajskému súdu v Prešove vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Prešove je povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu SR zaplatiť finančné zadosťučinenie sťažovateľovi vo výške 3.000 Eur... na účet jeho právnej zástupkyne.

4. Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právnej zástupkyne.“

II.

16. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

17. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli

porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

18. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

19. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

20. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

21. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na obhajobu zaručeného v čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 9/2016 a jeho uznesením z 5. apríla 2016, ku ktorému malo dôjsť tým, že krajský súd zrušením prvostupňového rozhodnutia č. k. 2 T 200/2015-219 z 10. februára 2016, ktorým bola obžaloba okresnej prokuratúry z 28. decembra 2015 odmietnutá z dôvodu porušenia práva sťažovateľky na obhajobu, v podstate aproboval postup orgánov činných v prípravnom konaní a okresného súdu

(sudcu pre prípravné konanie), ktorý sťažovateľka považovala za postup zasahujúci do jej práva na obhajobu.

22. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

23. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

24. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

25. Podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva... obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú; ...

26. Sťažovateľka porušenie uvedených základných práv zaručených ústavou a práv zaručených dohovorom namieta v trestnom konaní, ktoré v čase podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo právoplatne skončené a nachádzalo sa v štádiu po podaní obžaloby, keďže krajský súd napadnutým uznesením č. k. 2 To 9/2016-226 z 5. apríla 2016 zrušil uznesenie okresného súdu sp. zn. 2 T 200/2015 z 10. februára 2016, ktorým bola odmietnutá obžaloba najmä s ohľadom na sťažovateľku z dôvodu porušenia jej práva na obhajobu. Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil najmä tým, že „okresný súd nie je viazaný povinný ustanoviť obhajcu, ktorého si žiada ustanoviť obvinený“, ako aj tvrdením: „to, že obvinenú zastupoval obhajca [REDAKOVANÉ] a nie obhajkyňa JUDr. Martina Řeřichová, PhD., ktorú chcel na zastupovanie otec maloletej..., nie je porušením zákona, resp. práva na obhajobu obvinenej. V súčasnom štádiu trestného stíhania, po tom, čo došlo

k zrušeniu ustanovenia o obhajovaní mladistvej... [REDACTED] a ustanovením obhajkyne JUDr. Martiny Řeřichovej, PhD., je možné v ďalšom štádiu trestného stíhania pri kontradiktórnom procese zabezpečiť všetky práva na obhajobu obvinenej tak, ako to bolo učené v prípravnom konaní, aj v konaní pred okresným súdom.“

27. Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (IV. ÚS 23/05). Judikatúra ústavného súdu stabilne pripomína, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09). Podľa právneho názoru ústavného súdu preto nemožno akceptovať, aby napĺňanie úsilia o spravodlivé súdne konanie príslušným všeobecným súdom v danej veci nahradoval ústavný súd svojim vstupovaním a ingerenciou do tohto dosiaľ meritórne neskončeného konania. Ústavný súd môže urobiť zásah na ochranu ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv sťažovateľov až vtedy, keď už ostatné orgány verejnej moci nie sú schopné protiústavný stav napraviť (IV. ÚS 322/09).

28. Pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry ústavný súd ďalej poukazuje na to, že základné práva na súdnu ochranu (siedmy oddiel ústavy) „sú výsledkové“, to znamená, musí im zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03), obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002), vyplýva, že ústavný súd a Európsky súd pre ľudské práva overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

29. Ústavný súd tiež opakovane zdôraznil, že trestné konanie od svojho začiatku až po jeho koniec je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdov naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd v zmysle ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (napr. Zivala III. ÚS 3/02, Ölveczky III. ÚS 18/04, Mamonov III. ÚS 75/05, Karlin IV. ÚS 76/05).

30. Vzhľadom na odpoveď krajského súdu o možnosti uplatnenia a zabezpečenia práva na obhajobu v ďalšom konaní ústavný súd skúmal, aké možnosti sťažovateľke dáva procesnoprávny predpis, ktorým sa riadi trestné konanie, na ochranu jej základného práva na súdnu ochranu a základného práva na obhajobu.

31. Podstatná (prvotná) výčitka sťažovateľky, ktorá ju v konečnom dôsledku primäla obrátiť sa na ústavný súd, bola adresovaná sudcovi okresného súdu pre prípravné konanie, ktorého postupom došlo k situácii, že ju v rámci podstatnej časti prípravného konania (keďže neskôr došlo k zmene v osobe obhajcu) neobhajovala obhajkyňa, ktorú si ona (cestou jej zákonného zástupcu) žiadala ustanoviť.

32. Z obsahu sťažnosti podanej ústavnému súdu vyplýva, že predsúdne konanie, konkrétne prípravné konanie, nebolo tým štádiom trestného konania, ktorým by sa trestná vec sťažovateľky skončila. Sťažovateľka teda bude mať v rámci ďalšieho štádia trestného konania – súdneho (podľa tretej časti Trestného poriadku) možnosť v plnej miere domáhať sa svojich obhajobných práv, a to nielen do rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorý rozhodne jej o ne/vine a treste, ale aj v prípadných ďalších konaniach o riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkoch.

33. Podľa § 306 ods. 1 Trestného poriadku opravným prostriedkom proti rozsudku súdu prvého stupňa je odvolanie.

34. Podľa § 307 ods. 2 Trestného poriadku osoba oprávnená podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môže ho napadnúť... aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.

35. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku sa prieskumná právomoc odvolacieho súdu vzťahuje nielen na zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ale aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Podľa § 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok tiež pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby.

36. Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

37. Ako z citovaných ustanovení Trestného poriadku vyplýva, sťažovateľka sa v ďalšom štádiu trestného konania bude môcť v konaní pred všeobecnými súdmi domáhať ochrany svojich základných práv, pokiaľ bude naďalej presvedčená o ich porušení. Opravné prostriedky sú účinnými prostriedkami nápravy, ktoré umožňujú účastníkom (stranám) súdneho konania namietat' závažné procesné pochybenia súdu, a tým sa domáhať ochrany ich porušených základných práv.

38. Z uvedeného vyplýva, že sú to predovšetkým všeobecné súdy, ktoré na základe účinných právnych prostriedkov nápravy dostupných sťažovateľke (ako obžalovanej) sú oprávnené poskytovať ochranu jej základným procesným právam a prípadne až následne ústavný súd v konaní o ústavných sťažnostiach (mutatis mutandis II. ÚS 78/02).

39. Sťažovateľka teda realizáciou svojho práva na obhajobu v priebehu trestného konania vedeného proti nemu má možnosť účinným spôsobom namietat' porušenie svojich v sťažnosti označených práv pred všeobecným súdom, a preto ústavný súd jej sťažnosť

pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

40. Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že v sťažnosti sťažovateľky navyše absentuje odôvodnenie tvrdeného porušenia základného práva na obhajobu v jeho materiálnom poňatí. Sťažovateľka totiž neuviedla žiaden konkrétny negatívny následok toho, že ju neobhajoval obhajca, ktorého si ona (resp. jej zákonný zástupca) žiadala ustanoviť. Za takejto situácie bolo možné sťažnosť sťažovateľky považovať aj za takú, ktorá nespĺňa všetky zákonom predpísané náležitosti (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde vyžaduje odôvodnenie návrhu), a z toho dôvodu ju bolo taktiež možné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

41. Vzhľadom na výsledok predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd nepovažoval za potrebné pristupovať k odstraňovaniu nezrovnalosti súvisiacej so zastúpením sťažovateľky zákonným zástupcom (v čase podania, ale aj koncipovania sťažnosti ústavnému súdu už bola plnoletou) a právnou zástupkyňou (plnú moc udelenú právnej zástupkyňi zrejme podpísal zákonný zástupca sťažovateľky), ale považoval ju za právne zastúpenú.

42. Pretože sťažnosť bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením sťažnosti vo vzťahu k návrhu na vyslovenie porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júla 2017